

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 93/09-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. J. E., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. E. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. J. E. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Ing. J. E. trovy konania v sume 263,53 € (slovom dvestošesťdesiattri eur a päťdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 93/09-10 z 1. apríla 2009 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ing. J. E., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ je navrhovateľom v konaní o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvode na základe návrhu podaného na okresnom súde 21. júla 2003. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol chronologický prehľad procesných úkonov konania.

Ďalej v sťažnosti poukázal na to, že od mája 2008 okresný súd nevykonal žiadny úkon napriek tomu, že 5. októbra 2007 a opakovane aj v novembri 2008 podal sťažnosť na prietahy v konaní.

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 144 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd 23. apríla 2009 a 26. júna 2009 vyzval okresný súd, aby sa k sťažnosti vyjadril.

Okresný súd prostredníctvom jeho predsedníčky predložil ústavnému súdu vyjadrenie doručené 3. júla 2009, obsahom ktorého bol podrobný chronologický prehľad vykonaných procesných úkonov a stanovisko k prijatej sťažnosti. Okresný súd skonštatoval, že vo veci sťažovateľa ide o skutkovo zložitú vec „z dôvodu problematického ustálenia masy majetku patriaceho do BSM“. Uviedol, že konanie bolo ovplyvnené aj dĺžkou prebiehajúcich konaní sp. zn. 12 C 54/2003 a sp. zn. 13 C 280/2001 súvisiacich s prerokúvanou vecou, a upozornil na skutočnosť, že k odstráneniu nedostatkov návrhu došlo zo strany sťažovateľa až v auguste 2005, a túto skutočnosť považuje okresný súd za prieťahy spôsobené sťažovateľom. Okresný súd vyjadril svoj názor, že vo veci sa konalo priebežne a že dĺžku konania mohla ovplyvniť aj okolnosť, že „vo veci sa vystriedalo niekoľko sudcov“. Ústavnému súdu preto navrhol, aby rozhodol o tom, že práva sťažovateľa porušené neboli, a nepriznal sťažovateľovi požadované finančné zadosťučinenie. Predsedníčka okresného súdu zároveň vyjadrila súhlas s prerokovaním sťažnosti sťažovateľa bez nariadenia ústneho pojednávania.

V podaní doručenom ústavnému súdu 5. októbra 2009 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľ a vo svojom vyjadrení uviedol, že trvá na podanej sťažnosti v plnom rozsahu a že stav právnej neistoty, v ktorej zotráva, nemožno ospravedlniť ani skutočnosťou zmeny v osobách zákonných sudcov prerokúvanej veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej

republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd preskúmal na vec sa vzťahujúci súdny spis okresného súdu, pričom zistil, že v priebehu konania okresný súd (resp. aj účastníci konania) vykonali tieto, pre posúdenie sťažnosti relevantné, úkony:

Dňa 6. júla 2001 podala navrhovateľka (v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003 v postavení odporkyne) okresnému súdu návrh na zrušenie spoločného nájmu bytu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 280/2001, sťažovateľ v tomto konaní podal 17. februára 2003 vzájomný návrh na vyporiadanie BSM. Návrh sťažovateľa bol vylúčený uznesením sp. zn. 13 C 280/2001 z 27. marca 2003 na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 12 C 83/2003.

Okresný súd vykonal 9. septembra 2003 „*informatívny výsluch*“, nedostavil sa naň právny zástupca sťažovateľa napriek tomu, že mu predvolanie bolo doručené.

Dňa 11. júna 2004 právny zástupca sťažovateľa požiadal okresný súd o spojenie vecí sp. zn. 12 C 83/2003 a sp. zn. 13 C 280/2001 na spoločné konanie.

Dňa 24. júna 2004 okresný súd „*pripojil*“ spisy týkajúce sa konania sp. zn. 13 C 280/2001 a sp. zn. 12 C 54/2003 (konanie, v ktorom sťažovateľ podal návrh na vyporiadanie BSM 22. mája 2003, a toto konanie bolo uznesením z 18. septembra 2003 zastavené z dôvodu prekážky už začatej veci).

Okresný súd 22. júla 2004 vyzval sťažovateľa na úhradu súdneho poplatku za podaný návrh, ktorý sťažovateľ uhradil 9. augusta 2004.

Okresný súd listom z 3. novembra 2004 vyzval sťažovateľa na vyjadrenie, či medzi účastníkmi nedošlo k dohode o mimosúdnom vyporiadaní BSM.

Okresný súd 23. augusta 2005 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podaného návrhu. Sťažovateľ reagoval na výzvu a opravený návrh predložil okresnému súdu 23. augusta 2005.

Okresný súd 22. septembra 2005 predložil odporkyňi návrh sťažovateľa z dôvodu predloženia jej vyjadrenia k tomuto návrhu. Odporkyňa reagovala listom doručeným okresnému súdu 21. októbra 2005.

Okresný súd 4. novembra 2005 určil termín pojednávania na 2. marec 2006.

Odporkyňa 23. februára 2006 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní v stanovenom termíne a požiadala o určenie nového termínu.

Okresný súd uskutočnil 2. marca 2006 pojednávanie, na ktorom bolo sťažovateľovi doručené vyjadrenie odporkyne z 21. októbra 2005, pojednávanie bolo odročené na 25. apríl 2006.

Sťažovateľ opravil svoj návrh podaním doručeným okresnému súdu 24. apríla 2006.

Okresný súd uskutočnil 25. apríla 2006 pojednávanie, na ktorom sa odporkyňa vyjadrila, že nesúhlasí s pojednávaním bez prítomnosti jej právnej zástupkyne, okresný súd jej doručil opravu návrhu sťažovateľa z 24. apríla 2006. Pojednávanie bolo odročené na 23. máj 2006. K doručenému opravenému návrhu sa odporkyňa vyjadrila 15. mája 2006.

Okresný súd uskutočnil 23. mája 2006 pojednávanie, na ktorom účastníci predniesli svoje vyjadrenia, pojednávanie bolo odročené na neurčito pre účely predvolania svedkov, obstarania dôkazov a ustanovenia znalca.

Uznesením z 13. júla 2006 okresný súd rozhodol o ustanovení znalca z odboru stavebníctva, odvetvia oceňovanie nehnuteľností, ktorému uložil povinnosť vypracovať znalecký posudok do 60 dní od doručenia spisového materiálu. Účastníci zložili určený preddavok na znalecké dokazovanie – sťažovateľ 28. júla 2006 a odporkyňa 10. augusta 2006. Spisový materiál bol znalcovi doručený 2. októbra 2006. Znalec predložil posudok okresnému súdu 18. decembra 2006. Uznesením z 22. januára 2007 okresný súd rozhodol o priznaní znalečného.

Dňa 29. marca 2007 požiadal sťažovateľ okresný súd o určenie termínu pojednávania.

Okresný súd určil 16. októbra 2007 termín pojednávania na 28. január 2008.

Okresný súd uskutočnil 28. januára 2008 pojednávanie, ktoré bolo odročené na 31. marec 2008 z dôvodu predloženia súvisiacich podkladov účastníkmi konania a z dôvodu predvolania svedka.

Sťažovateľ predložil okresnému súdu 15. februára 2008 návrh na uzavretie dohody o vypořádání BSM.

Právna zástupkyňa odporkyne doručila 27. februára 2008 okresnému súdu vyjadrenie k sťažovateľom predloženému návrhu na uzavretie dohody o vypořádání BSM.

Sťažovateľ predložil okresnému súdu vyjadrenie z 31. marca 2008 spolu s návrhom na doplnenie dokazovania.

Okresný súd uskutočnil 31. marca 2008 pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na neurčito, pričom odporkyňu zaviazal na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania. Takýto návrh odporkyňa predložila okresnému súdu 23. mája 2008.

Dňa 27. mája 2008 okresný súd vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či medzi nimi nedošlo k dohode o mimosúdnom vypořádání BSM, a aby predložili návrhy na doplnenie dokazovania nimi uvedených skutočností, právnenému zástupcovi sťažovateľa sa zásielku podarilo doručiť až po opätovnom pokuse 19. júna 2008.

Dňa 4. júla 2008 predložil právny zástupca sťažovateľa návrh na doplnenie dokazovania.

Okresný súd určil 11. decembra 2008 termín pojednávania na 16. január 2009.

Okresný súd uskutočnil 16. januára 2009 pojednávanie, na ktorom vypočul svedkov a odročil ho na 23. február 2009 z dôvodu vypočutia ďalšieho svedka.

Dňa 15. januára 2009 predložil okresnému súdu svoje vyjadrenie sťažovateľ.

Dňa 28. januára 2009 doručil okresný súd odporkyňi vyjadrenie sťažovateľa.

Okresný súd uskutočnil 23. februára 2009 pojednávanie, na ktorom vypočul svedka a pojednávanie odročil na 21. apríl 2009. Odporkyňa ospravedlnila svoju neúčasť na tomto pojednávaní a požiadala o určenie nového termínu.

Okresný súd 21. apríla 2009 vykonal pojednávanie, ktoré z dôvodu ospravedlnenia sa odporkyne odročil na 23. jún 2009.

Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu predsedníčka okresného súdu uviedla, že pojednávanie určené na 23. jún 2009, bolo zrušené z dôvodu predloženia spisového materiálu ústavnému súdu.

Ústavný súd na základe súčinnosti poskytnutej okresným súdom zistil, že v čase jeho rozhodovania o sťažnosti nebola predmetná vec sťažovateľa pred okresným súdom meritórne skončená.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Otázku existencie zbytočných prietahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal skutkovú a právnu zložitosť veci (1), správanie sťažovateľa v priebehu konania (2) a napokon aj postup okresného súdu (3).

1. Predmetom konania je vyporiadanie BSM. Tento druh konania nemožno považovať za právne zložitý vzhľadom na existenciu početnej a ustálenej judikatúry týkajúcej sa sporov tohto charakteru. Konanie o vyporiadanie BSM sa však obvykle vyznačuje skutkovou náročnosťou danou potrebou zisťovania celého majetku bývalých manželov spravidla za dlhšie obdobie, pričom tento majetok sa niekedy prelína aj s výlučným majetkom niektorého z manželov. Spravidla sa v takýchto sporoch vykonáva znalecké dokazovanie zamerané na zistenie cien a hodnoty vecí a iných majetkových hodnôt tvoriacich BSM. Aj v danom prípade je skutková náročnosť veci daná potrebou vykonania rozsiahlejšieho dokazovania týkajúceho sa špecifikácie vecí patriacich do BSM a určenia ich hodnoty.

Ústavný súd však pripomína, že žiadna skutková zložitnosť vecí, ktorou sa spravidla vyznačujú spory o vyporiadanie BSM, nemôže ospravedlniť, že po viac ako šiestich rokoch od podania návrhu nebolo vo veci meritórne rozhodnuté.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v konaní ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa čiastočne prispelo k zbytočnému predĺženiu posudzovaného konania. Aj keď sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu v primeraných lehotách, súdny poplatok uhradil až po roku a pol a nedostatky podaného návrhu až po uplynutí dvoch rokov a šiestich mesiacov od podania návrhu, a to na výzvu súdu. Najmä pokiaľ ide o podanie neperfektného návrhu, zdĺhavejšie odstraňovanie jeho nedostatkov má objektívne vždy vplyv na dĺžku konania. Na vrub sťažovateľovi treba pripočítať aj nedostavenia sa právneho zástupcu sťažovateľa napriek riadnemu predvolaniu k „*informatívnemu výsluchu*“.

Celkovo teda možno konštatovať, že sťažovateľ má podiel na doterajšej dobe trvania konania pred okresným súdom, na čo ústavný súd prihliadol pri priznaní finančného zadosťučinenia.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

V predmetnom konaní zistil ústavný súd početné obdobia nečinnosti, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Ide o obdobie od 27. marca 2003 (keď bol návrh sťažovateľa vylúčený na samostatné konanie) do 9. septembra 2003 (keď okresný súd uskutočnil „*informatívny výsluch*“) predstavujúce nečinnosť v trvaní takmer 5 mesiacov.

Potom nasledovalo obdobie od 9. septembra 2003 (keď okresný súd uskutočnil „*informatívny výsluch*“) do 24. júla 2004 (keď okresný súd vyzval sťažovateľa na úhradu súdneho poplatku) vykazujúce nečinnosť takmer 11 mesiacov.

Okresný súd bol nečinný po dobu takmer 10 mesiacov aj v období od 18. decembra 2006 (keď znalec predložil posudok okresnému súdu) do 16. októbra 2007 (keď okresný súd určil termín pojednávania na 28. január 2008).

Nečinnosť v trvaní 6 mesiacov vykazuje aj obdobie od 4. júla 2008 (keď právny zástupca sťažovateľa predložil návrh na doplnenie dokazovania) do 16. januára 2009 (keď okresný súd vykonal pojednávanie).

Ústavný súd pripomína, že aj nesprávna organizácia práce, ako aj iné nedostatky v činnosti súdu, ktoré boli príčinou neprimeranej lehoty na prerokovanie konkrétnej veci, sú porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 61/98, III. ÚS 18/00, III. ÚS 395/08).

Nesústredenosť postupu okresného súdu sa podľa názoru ústavného súdu prejavila v pasívnom vyčkávaní na právoplatné skončenie konania vo veci súvisiacej s prerokúvanou vecou, keď okresný súd mohol po úhrade súdneho poplatku sťažovateľom bezprostredne pristúpiť k vykonávaniu ďalších úkonov potrebných pre účely zistenia skutkového stavu a zachovania plynulosti konania (napr. výzva sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania, uskutočnenie pojednávania – prvé pojednávanie vo veci sa totiž uskutočnilo až po uplynutí takmer troch rokov od začiatku konania).

Ústavný súd sa pri posudzovaní sťažnosti vysporiadal aj s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, ktorá poukázala na početné zmeny v osobách zákonných sudcov v rámci prerokúvania veci.

Táto obhajoba okresného súdu opierajúca sa o potrebu poskytnutia určitého časového rámca v záujme preštudovania spisového materiálu pri početných zmenách v osobe zákonného sudcu nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť okresného súdu za rozhodnutie vo veci sťažovateľa, ktorý sa naň obrátil. Ústavný súd túto obranu okresného súdu preto neakceptoval.

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiada ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní pred okresným súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

Ústavný súd konštatuje, že zistená dĺžka konania vedeného okresným súdom nebola závislá od zložitosti veci a ani nebola vyvolaná správaním sťažovateľa. Naopak, rozhodujúcim faktorom, ktorý mal vplyv na túto neprimeranú dobu konania, bol postup okresného súdu a zbytočné prieťahy, ktorých sa dopustil v dôsledku svojej nečinnosti (v súhrne predstavujúca približne 2 roky a 8 mesiacov) a nesústreďeného postupu.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vychádzajúc z toho, že posudzované konanie pred okresným súdom nebolo ku dňu rozhodovania ústavného súdu skončené, bolo potrebné prikázať okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 83/2003 konať bez zbytočných prietáhov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 144 000 Sk (v prepočte 4 779,92 €) a žiadosť odôvodnil tým, že od podania návrhu na začatie konania ubehlo viac ako päť rokov a počas tohto obdobia bolo nariadených päť pojednávaní. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že už v roku 2004 boli spôsobené prietahy v konaní v trvaní desiatich mesiacov, počas roku 2005 v trvaní deviatich mesiacov a v roku 2007 okresný súd vydal jediné rozhodnutie o priznaní odmeny znalcovi, pričom nevykonal žiaden iný úkon. Konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené a jeho doterajší priebeh skoré skončenie ani nenaznačuje. Sťažovateľ má sedemdesiat rokov a *«Každým dňom „starne“ s pocitom pochybností v spravodlivý a právny štát, s pocitom neistoty a obáv, kedy už bude vo veci samej rozhodnuté a on si bude môcť užívať časť svojho majetku, ku ktorému mu teraz nie je umožnený prístup. Tento jeho stav „ducha“ ovplyvňuje aj životné a sociálne podmienky jeho a jeho rodiny.»*

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 1 500 €. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku posudzovaného konania s prihliadnutím

na predmet konania, dĺžku zbytočných prietáhov v konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľa, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku vyčíslil sumou 7 939 Sk (263,53 €).

Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá predstavovala sumu 19 056 Sk (632,54 €), a z toho, že za jeden úkon vykonaný v roku 2008 patrí odmena v sume 105,42 € (3 176 Sk), k tomu tiež režijný paušál 6,31 € (190 Sk). Za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) vrátane režijného paušálu a 19 % DPH v danom prípade prislúcha odmena v celkovej sume 265,92 €.

Vzhľadom na to, že sťažovateľom vyčíslená suma trov konania 263,53 € nepresahuje takto určené trovy právneho zastúpenia, priznal mu ústavný súd trovy v ním požadovanej sume.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2009